

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVIII. Confirmantur superiora aliquot exemplis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Militia est vita humana. nullo laborat, quia dum valebat corpore, ad maiorem Dei gloriam prestare curet.

Psal. 53.

S. Iohannes Chrysostomus super illa Prophetæ verba: *Domine ut scuto bona voluntatis tuae coronasti nos.* docens, quomodo, quoad diu viuimus, semper nobis pugnandum sit, ac proinde semper ad pugnam parati armatiq; incedere debeamus, tam æ-

Morbi tempore maxime pugnandum.

groti quam sani, ait: *Morbi tempore huius maxime pugna tempus est, quando dolores undique conturbant animam, quando tristitia obsident, quando adest Diabolus incitans, ut acerbum aliquod verbum dicamus, & in querimonias, murmurationemque prorumpamus: atq; ideo virtutem tuam potissimum exercere & patefacere necesse est.*

Epist. 78.

Æger fortitudinem in perferendo maxime ostendere potest.

Hinc Seneca docet, virum fortem, fortitudinis suæ exercendam etiam in lecto occasionem habere, non minus in contra morborum dolores ac molestias, quam in acie aduersus hostes pugnando, quia precipua & potissima fortitudinis pars in perferendo magis, quam in configendo consistit. Testatur id etiam Sapiens, dum ait: *Melior est patiens viro forti, & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium.*

CAPVT XVIII.

Confirmantur superiora aliquor exemplis.

Biosus c. 11. monis spiritus.

Voluntas Dei non sanitas expetenda.

Marul. lib. 1. c. 4. Iacob. de Veragine.

BEATÆ virginis Gertudi aliquando apparuit Redemptor Iesus Christus, ferens in dextera sua sanitatem, & in sinistra infirmitatem, monens, ut, utram vellent, eligeret. Ipsa ab utraque manu Domini se auertens, ait: *Domine ego toto corde desidero, ut non meam voluntatem respicias, sed tuum beneplacitum in omnibus perscias, & quod ad maiorem tuam gloriam facit.*

Quidam S. Thomæ Cantuariensis ad dictus ac deuotus, æger illius sepulcrum adiit, cum rogaturus, ut sibi à Domino sanitatem impetraret. Quam consequutus, & ad suos reuerfus, cogitare secum cœpit, cur, si illa infirmitas sibi magis ad salutem consequendam conueniret, sa-

niam postulasset. Tanti porro apud eam ponderis hæc ratio fuit, ut sancti Martyris sepulcrum rursus adiens, ipsum precatus sit, ut, quod sibi ad salutem æternam consequendam magis contentanum esset, id sibi dare dignareretur. Cui cum Dominus hunc ipsum morbum immisisset, mire eo gauisus fuit; facile intelligens, hunc sibi præ valetudine expedire.

Simile quid in vita Sancti Vedasti Episcopi legitur: Cæcus quidam, quo die sancti huius corpus eleuabatur, quam ardentissime sanctas eius reliquias suis oculis contueri desiderabat: qui cum voti factus esset compos, & vidisset, quod desidererat, oculosq; sibi restitutos aduertens; Dominum orauit, ut, si visus ille sibi ad animum bonum non expediret, priorem sibi cæcitatem redderet. Qua oratione facta, suos rursus sibi oculos recipi, seque vt ante cæcum esse sensit.

S. Antonius Abbas, vt narrat Hieronymus, cum euocatus à S. Athanasio Archiepiscopo, Alexandriam, se contulisset, vt illum in hæresibus ibidem suppullulantibus confutandis & extirpandis adiueret, inuenit ibi Didymum, virum eruditissimum, ac oculis corporeis destitutum: qui cum Antonius multa de sacra Scriptura conferens, tam profundam in eo doctrinam competit, vt illius ingenium & doctrinam maxime admiraretur. Hæc tractatione ob soluta, quasiuit ab eo, num ob hanc cæcitatem contristaretur: ille autem tacuit. & præ pudore respondere ausus non fuit. Donec secundo & tertio idem rogatus, ingenue confessus est, ob illam se cõtristari. Quem consolatus Antonius, ait: Miror te virum tam eruditum & tam præstatis ingenij propterea mœrore confici, quod careas eo, quod muscis, formicis, lacertis, & vilibus terræ animalculis donatum est, & non potius lætari, quod habeas id, quod soli sancti & Apostoli habere meruerunt. Vnde videre est, inquit Hieronymus, multo esse potius spirituales oculos habere, quam corporales.

S. Dominicus Romæ habitans, mulie-
rem quandam afflictam, morbidam, ac de-
reclusam, illustrem Dei famulam, quæq;
ad portam S. Ioannis in Laterano in turri
solitaria agebat, identidem visitabat:
quin & confessionis, ac Venerabilis Eu-
charistiæ Sacramenta ei non raro mini-
strabat. Mulieris nomen erat Bona. Cui
nomenclaturæ ita ip' a vitæ suæ modo re-
spondebat, vt eam cen bonam Deus in la-
boribus & vitæ ærumnis lætari, in morte
vero solum quietem inuenire faceret. Pu-
tidum hæc in mammillis vlcus habebat;
vt pote quas dudum edax cancer depa-
sceret, ac vermes foetidissimi incoherent:
quem cruciatu cum alijs quislibet, quia
enormis erat ferre non potuisset, ipsa ni-
hilominus incredibili patientia ac silen-
tio ferebat, Deoque assidua gratiarum ac-
tione benedicebat. S. Dominicus, quod
eam ita morbis vexatam, & in virtutem
solide fundatam cerneret, magnopere er-
ga ipsam afficiebatur. Quadam ergo die,
postquam illam Sacramentis vitalibus
refecisset, horrendum & purulentum il-
lud vberum vlcus sibi petijt ostēdi. Quod
est Bona initio detrectaret, sancti tamen
viri postulatis tandem morem gessit. Vt
ergo reiectis mammillis, Dominicus pu-
tidam purulentiam, apostema, cancerum,
& vermes ex ijs scaturientes conspexit, si-
mul eius patientiam & animæ quietem;
eiusdem quidem commiseratione motus
est; has tamen plagas & apostema omni-
bus terræ thesauris & gemmis prætulit, v-
numq; sibi de vermibus illis proserpentibus,
quasi pretiosas aliquas reliquias dati
petijt. Non tamen eum Bona dare vo-
luit, quam ei Dominicus eum se redditu-
rum promitteret: Quia iam tum tanto-
pere se etiamnum viuam rodi ac comedi
gaudebat, vt, si quis vermium illorum
in terram diffunderet, eum ipsa suum in lo-
cum reinsereret. Quare, fide prius ac-
cepta, vnum satis grandem & longum,
& caput nigrum præferentem Domini-
co dedit. Vix dum eum Dominicus in
manus acceperat, & ecce in gemmas pre-
tiosissimas conuertitur. Quo viso percul-

si adstantes fratres, Patrem suum rogant,
ne Bonæ lumbricum reddat: Ipsa vero,
cum ex compromisso instanter postulans,
suam sibi petijt restitui gemmam. Sed
dum illa Bonæ redditur, in priorem ver-
mis formam rediens, ab ipsa mammillis,
in quibus enatus & alitus erat, inferitur.
Dominicus vero Dominum pro illa de-
precans, eique cruce facta benedicens,
inde decessit. Sed cum è turris gradibus
descenderet, putida mulieris vbera vna
cum vermibus omnibus exciderunt, &
paulatim noua succrescente carne, pau-
cis post diebus sanitati est restituta, e-
natrans omnibus, quæ per feruum suum
Dominicum Dominus mirabilia opera-
batur.

S. Dominici
benedictio sa-
nat cancerum.

Er. Reginaldus, vt eadem historia pro-
dit, dum cum S. Dominico de veste reli-
giosa assumenda serio agitarer, & iam
eam induere firmiter apud se statuisset,
non multo post in continuam incidit fe-
brim, & vt quidem medici censebant,
mortalem, S. P. Dominicus de illius va-
letudine mirum in modum sollicitus, as-
sidue Deum Optimum Maximum pro eo
oratione interpellabat: & tam ipse, quam
æger, miro animi studio ac sensu, Dei-
patæ Matris opem exposcebant. Hæc
ambo dum instanter orant, ecce tibi Re-
ginaldi cubiculum sacratissima cæli Re-
gina, mirabili & cælesti quodam fulgo-
re resplendens, alijs duabus virginibus
beatis (& vt quidem apparebat, S. Ceci-
lia & Catharina Martyribus) comitata
ingreditur, quæ vna cum beatissima Vir-
gine, ad ægrotantis lectulum propius ac-
cesserunt. Hunc ergo elementissima cæ-
litum Regina, & mater pietatis, consolata
est, dicens: Quid tibi vis faciam Regi-
nalde? Nam venio, vt postulata tibi con-
cedam: ergo hæc quæ sint, audacter mihi
dicito; nam haud dubie voti tui com-
pos redderis. Turbatur ad hæc eius ver-
ba animi dabijs Reginaldus, & cæle-
sti visione velut consternatus, hæret an-
ceps, nescius quid aut ageret aut pene-
ret. Sed vna de sanctis illis Dei-
patæ comitibus, hanc ab eo quamprimum

Q9 2 hæc.

*Voluntas Dei
non nostra pe-
tenda.*

*B. Virginis
vultus sani-
tatem & ca-
sitatem tri-
buit.*

*Hist. Eccle. p.
2. lib. 6. c. 2.*

*Ager ipse
alios sanat.*

hæstationem excussit, dicens: Nihil certi petas, frater, sed omnia petenda illi committe, siquidem melius illa tibi dare, quod necesse est, nouit, quam tu poscere. Consilium hoc adeo prudens & discretum, æger sequutus, hoc modo Deiparæ Matri respondit: Nihil prorsus peto, Domina, & aliâ voluntatē non habeo, quam tuam vnus: in illâ ergo & manus tuas totum me resigno. Quas ipsa tū blande extendens, & oleū, quod ad hunc effectum comites secum tulerant, accipiens, Reginaldum vnxit, eo prorsus modo, quo morituri solēt sacro oleo inungi. Tantæ porro sacrarum illarum manuum contactus fuit efficaciz, vt statim reliquerit eum febris, & ita confirmatis fuerit viribus, tanquam si nunquā ægrotasset. Et (quod amplius est) ad singulare illud redditæ fanitatis corporeæ beneficium, aliam maiorem in anima gratiam ac virtutem accepit; quod nimirum ex illo die nullum amplius in se, quoad vixit, carnalem inhonestumque vllō in loco vel occasione motum senserit.

In historia Ecclesiastica scriptum est, inter omnes, qui illa tempestate floruerunt, viros sanctos eminuisse Beniaminum quendam: utpote cui à Deo datum erat infirmos omnes, nullo extrinsecus adhibito medicamento; curare, tantum leuiter manu eos tangendo, oleo paululum inungendo, & orationem super eos fundendo. Etsi vero ægris quibuslibet fanitatem restitueret, hydrope tamen ipse mire afflictabatur, itaque distentus ab eodem & inflatus erat, vt per cellæ suæ ostium egredi non posset, sed cardines eius & postes illi egressuro diuelli oporteret. Porro ad octo menses in ea conclusus, sic laborauit iugiter in laxissima quadam sede sedens, donec tandem demortuus est: in qua sedens etsi multos morbosos persanaret, de sua tamen infirmitate nequam conquirebatur, nec ex postulans murmurabat, quod sibi ipsi sanitatem reddere non posset. Eos vero, qui sui commiseratione tangebantur, consolabatur, ac dicebat: Rogate Deum tantum

pro anima mea, de corpore parum estote solliciti, quia etiam dum sanus eram, ad nihil id mihi vtile erat.

Barnabas Monachus, cum in via in pa-xillum pedem induisset, ad dies aliquor-um sibi tolli noluit, nec à plaga curari, vt sic aliquid pro amore Dei pati posset. Ijs autem, à quibus inuisebatur, dicebat; quanto magis is, qui exterius est, homo patitur & mortificatur, tanto magis qui interius est, viuificatur & corrob-
boratur.

Monachus quidam nomine Zachæus, vti in vita sancti Pachomij scribitur, tam-etsi epilepsia iugiter laboraret, non pro-
pterea vel apicem de solito rigore & abili-
nencia sua, qua ad panem nudum non nisi salem addebat, remittebat: tam quoq;
frequens & assiduus in oratione erat, ac
ceteri bene valentes, semper vna cum ijs
ad Matutinum & reliquis horas confli-
ens. Reliquo autem tempore, quod illi
ab oratione vacuum erat, stercis, sportu-
lis, & funibus è sparto texendis se se occu-
pabat: cuius asperitate manus ita conuul-
neratas habebat, vt sanguis illi iugiter è
fissuris decurreret: quod non nisi otij vi-
tandi gratia faciebat. Nocte vero, ante-
quam se ad quietem componeret, aliquid
pro more è sacra Scriptura meditabatur,
crucisque se signo deinde communiebat:
quo factō, paulisper dormiebat, vsq; dum
tempus matutinarū instaret; ad quas, vti
dictum est, surgebat, ac tam diu in ijs & in
oratione reliqua perseuerabat, donec il-
lucesceret. Hoc scilicet modo suum fan-
ctus ille æger tempus dispertiebat.
hæc q; ordinaria eius erant exercitia. Sed
cum alius eum Monachus inuiseret, ma-
nufq; eius conuulneratas & cruentas vi-
deret, suauit, vt oleo eas inungeret, fore
enim, vt illa scissuræ tantos dolores non
afferrent. Fecit id Zachæus; sed adeo do-
lor non est imminutus, vt etiā magis in-
creuerit. Verū cum ipse deinde S. Pachomium inuiseret, narratoq; quid malo pel-
lendo fecisset; ait illi vir sanctus: Putasne,
fili; Deum infirmitates nostras nō inue-
ni, & si ipsi placuerit, eas sanare nō posset.
Quod

Quod ergo eas minime fanet, sed in ijs diu nos languere sinat, donec non rogatus auferre eas ipse velit, ideo id ab eo fieri credendum, vt nostri curam omnem illi concedamus, inq; eo solo fiduciam nostram collocemus: ad magnū quoq; animarum nostrarū bonum & vtilitatem, vt nimirum nobis postea pro breuib; illis laboribus, quos nobis immittit, mercedē & coronam adaugeat, & velut duplicatam rependat. His auditis Zachæus, mire animo punctus: Ignoscat, inquit, mihi Deus hoc paratē in eum fiduciā, & cum diuina eius voluntate conformitatis, & desiderij sanitate peccatum. Hinc, postquam Pachomius inde discessit, leuē hāc noxam anno integro tam rigido expiauit ieiunio, vt non nisi post duos ieiunij dies cibum gustaret, & cum quidem tenuissimum, & quem etiam cum lachrymis miseret. Memorabile hoc Zachæi exemplum Pachomius identidem apud fratres suos commemorare solebat, vt eos ad perseuerandū in laboribus, in Deo confidendum, & leuia delicta non parui faciendā cohortaretur.

CAPVT XIX.

Quam tamen morte, quam in vita nos praeferre oporteat, cum Dei voluntate concordiam.

CONFORMES insuper cum Dei voluntate esse debemus, tam ad moriendum, quam ad viuendum. Et quam ipsum mori ex se perdifficile sit & peracerbum (ait siquidem Philosophus: *Omnium rerum nihil morte terribilius, nihil acerbius*) in Religiosis tamen difficultas hęc magna ex parte est imminuta, & acerbitas dulcorata: quia iam medium, imo prope totum viā, qua ad mortem itur, cursum confecimus.

Nam primo, ideo praeicipue mundanis hominibus ipsa mors acerbā, & eius hora dura esse solet, quod opes, honores, voluptates, delectationes, commoda,

delicias, quibus hac in vita fruebantur, amicos item, consanguineos, hic charam vxorem, ille filios dilectissimos relinquere cogantur: quae singula in illa angustiae hora non parum hominem turbare & angere solent, praesertim quando ijs ante occursum non est. Vniuersa hęc matre in tempore Religiosus iam reliquit; vnde ea relinquere, illi nec graue est, nec difficile.

Si quando dens molaris iam vndeque decarnatus est, & à gingiuis solutus, nullo negotio ore educitur; at si cum non oblata circūsecus carne, educere chyrurgus fatagat, ingētem tibi dolorē adferet: ad eundem modum Religioso, qui ab omnibus mundi rebus iam dudum diuisus & sequestratus est, in hora mortis graue non est easdē penitus relinquere: iam dudum enim eas volūtarie magnoq; merito suo, dū primū Religioni nomē dedit, reliquit; nec expectauit, vsq; dum eas in mortis hora aliquando relinqueret, vt faciunt mundani, quādo eę necessitate premente (etsi ipsis inuitis, & magno cū dolore & amaritudine, ac saepenumero sine vilo merito) relinquendae sunt: quia tunc suos illa potius possessores, quam illas deserunt. Atq; hic est vnus de praecipuis, quos mundi abnegatio, & Religionis ingressus continet, fructibus, vt bene obseruat Chrysostomus; quod nimirum mundanis, qui in opibus, voluptatibus, & delicijs vitae huius requiem suam & pacem collocarūt, mors accidat quam penosissima, iuxta illam Sapientis gnomen: *O mors quam amara est memoria tua, homini pacem habenti in substantia sua!* Si vel ipsa mortis memoria tam amara est, quam erit dura eius praesentia! Si sola cogitatio amaricat, quomodo amaricabit gustus? Religioso autem, qui iam dudum omnia illa deseruit, mors adeo non amara est, vt etiam laeta, iucunda ac sapida sit, vtpote malorum eius finis, & laborum terminus, & in qua ipse praenium & mercedem pro omni eo, quod causa Dei reliquit, est recepturus.

Similitudo.

Morientes deseruntur, non deserunt mundum.

Homil. 14. in 1. ad Tim.

Fructus Religionis mortis suauis.

Eccl. 41. 1.

Memoria est amara, quid faciet praesentis?